

Psalm 42:6

“Wat buigt gij u neder o mijn ziel en zijt gij onrustig in mij? Hoop op God, want ik zal Hem nog loven voor de verlossingen van Zijn Aangezicht”

Gemeente,

Hoe was het in de voorbereidingsweek? Of breder gezegd: hoe is het in het geloofsleven?

Als die vraag u, jou, mij gesteld wordt zou het best kunnen zijn dat ons antwoord is: ja dat gaat op en neer. Dat is geen dag hetzelfde. En geen voorbereidingsweek hetzelfde. Soms ben je er dichtbij voor je beleving, soms verder of heel ver weg. De ene keer verlang je naar het Heilig Avondmaal, de andere keer zie je er meer tegenop. De ene tijd heb je uitzicht op de eeuwige heerlijkheid, de andere keer een stuk minder. Soms heb je verlangen naar God en voel je dat ook, soms lijkt je verlangen wel uitgedoofd, en soms vervult God dat verlangen een tijd. Op en neer, geen dag hetzelfde.

In dit antwoord, gemeente, zit een legitieme Bijbelse lijn. Kijk maar naar de Psalmen. In de 150 Psalmen komen heel verschillende toonaarden voor. Klacht en jubel, verootmoediging en lof, donker en licht. Ze zijn echt niet allemaal hetzelfde. En Davids geloofsleven was niet ongeacht tijden en omstandigheden altijd gelijk gestemd. Dus dat is een Bijbels legitieme lijn.

Maar....is dat alles wat ervan te zeggen valt? Is dat alles wat er van het geloofsleven getuigd kan worden: op en neer, licht en donker wisselen elkaar af. Nee! Dat moeten en mogen we ook heel nadrukkelijk zeggen. Nee, dat is niet het enige, zelfs niet het voornaamste wat er van het geloofsleven te zeggen valt. Want dat is dat er ook een vastheid is, een vaste lijn is die door alle tijden heen dezelfde blijft. Hoor maar in Psalm 42 vers 6. Ik zal God nog loven voor de verlossingen van Zijn Aangezicht! Ook in Psalm 42: vastheid, zekerheid. In de Psalm waarin David schreeuwt naar Gods Aangezicht, zijn tranen hem dag en nacht tot eten zijn, zijn verlangen naar de tempel niet vervuld wordt, zijn ziel zich neerbuigt, zijn hart onrustig is, hij door God vergeten wordt naar zijn gevoel, in deze Psalm toch: ik zal Hem nog loven! Zekerheid en vastheid, vertrouwen op God. Niet zozeer een zekerheid van het gevoel, maar zekerheid van het geloof. Vast en duurzaam.

Hoe kan dat? Hoe kom ik daaraan, hoe behoud ik die zekerheid? Nou, gemeente, daarvoor heeft de HEERE Zijn Heilig Avondmaal ingesteld. Daar betuigt Hij het: Ik zal u voeden en onderhouden. Ik zal u voeden en laven tot het eeuwige leven. Ik zal zorgen dat uw geloof niet bezwijkt en ophoudt. Zie en proef maar: Ik voed u. Ik zal u voeden totdat u daar bent

waar Ik alles ben in allen. En dat is in en om Christus wil. Omdat Ik Christus voor u gaf. Omdat Ik u kocht met Zijn dierbaar bloed. En hoe zal Ik u dan met Hem niet alle dingen schenken? Ik heb u gekocht uit liefde. Niet om iets in u, maar om Mijn Eigen liefde. En die verandert niet. En als Ik u gekocht heb met het bloed van Mijn Zoon, dan kan Ik het Mijn Zoon niet aandoen dat Ik u niet zou bewaren. Zo duur gekocht, dat wil Ik nooit meer kwijt. Dat druk Ik aan Mijn hart, dat leg ik aan Mijn hart en niemand zal u wegrukken en Ik zal niet toelaten dat u uzelf wegrukt van Mijn hart. Ik zal u voeden. Vanuit Mijn eeuwige liefde, omwille van het bloed van Mijn Zoon, en door de kracht van Mijn Geest. Zie maar: brood en wijn. Jezus' lichaam en bloed. Zijn offer.

Waarin God geeft wat Hij eist en wat ik Hem nooit kan geven. Liet u zich vallen op dat offer? Is dat offer uw enige redding aan het einde van de voorbereidingsweek? Zijt ge met Mijn Lam tevreden? vroeg de HEERE aan Kohlbrugge. Hij vraagt het ook aan u, aan jou vanmorgen. Is het antwoord nee, dan is er geen plaats aan de tafel voor u, voor jou. Buiten Jezus' offer is er geen toegang tot de tafel. Ook niet tot de hemel overigens.....

Zijt ge met Mijn Lam tevreden? Ja, HEERE, Uw Lam is mij genoeg. Uw offer is mijn enige toevlucht. Dan is er toegang tot de tafel. De slagboom gaat open op vertoon van Jezus' offer. En: daar verzegelt de HEERE u, jou, mij: Ik zal u voeden. Tot in het eeuwige leven! Dat geeft vastheid, zekerheid. Ik zal Hem nog loven. Want Hij geeft verlossingen van Zijn Aangezicht. Zijn Aangezicht ziet mij, hoort mij, kent mij en als Hij mij ziet in nood dan komen er van Zijn Aangezicht verlossingen. Verlossingen. Meervoud. God heeft zo veel verlossingen. Voor alle nood is er bij de HEERE verlossing. Verlossingen, zaligheid, redden. Uit de nood van schuld, uit de nood van geesteloosheid, uit de nood van aanvechting en vertwijfeling, uit de nood van donkerheid, uit de nood van gevoelloosheid, uit de nood van dalen van schaduwen van de dood, uit de nood van een gevoel van verlatenheid, uit de nood van het gevoel dat God je vergeet, dat Hij je slaat, dat Hij je wegstoet, dat Hij je niet hoort en welke andere nood dan ook: verlossingen. Geen nood is onbehandelbaar. Verlossingen.

En daarom: ik zal Hem nog loven. Zeker weten, vast en zeker. Omdat Hij het heeft beloofd en verzegeld bij brood en beker. Ik zal hem nog loven. Dat woordje nog, kun je ook omschrijven als: toch. Toch: al lijkt ik nu vergeten, al zie ik niet hoe, al kan ik niet bedenken waardoor, al voel er nu helemaal niets van, toch, toch zal ik Hem loven. Want Hij zal verlossen, ook nu. Niet: als God me hieruit verlost zal ik Hem loven. Maar.: ik zal Hem loven want Hij zal mij hieruit verlossen.

Dat is zekerheid en vastheid. Van het geloof. Je zou die kunnen vergelijken met een strekdam in de Noordzee. Dat is een stevig bouwwerk van kasseien. Grote rotsblokken die bijeen gestapeld een strekdam

vormen. Die ligt er vast en zeker en over 100 jaar ligt hij er nog. Soms zie je die strekdam boven het water uitsteken. Dan zie je dat die strekdam er is en er ligt. Maar als het vloed is of er stormt enorm dan slaan de golven eroverheen of het waterpeil stijgt er bovenuit. En je ziet die rotsblokken niet meer liggen. Zijn ze er nog? Jazeker wel. Dat je ze niet ziet, wil niet zeggen dat ze er niet meer zijn.

Kijk, zo is het nu met de zekerheid van het geloof. Dat zijn die rotsblokken, vast en zeker. Vanuit het steunen op Jezus' offer en Gods trouw, verzegeld in het Heilig Avondmaal. Zekerheid van het geloof: een strekdam van rotsblokken. Maar soms zijn er golven op je levenszee, soms stijgt het waterpeil van aanvechting en gevoel van Godverlatenheid of gevoel van helemaal niks meer. En je gevoel van moedeloosheid en donkerheid stijgt als water hoog boven die strekdam uit. Je voelt, je ervaart verlatenheid, verdriet. Er dreigt vertwijfeling, hopeloosheid, aanvechting. Dat water stijgt ver boven de strekdam uit. De zekerheid van het geloof wordt overspoeld door allerlei gevoelens of gevoelloosheid. Maar daarom is er die strekdam er nog wel, daarom zijn die rotsblokken er nog wel. Dat je ze niet ziet, niet voelt, wil niet zeggen dat het er niet meer is. De zekerheid van het geloof is er altijd. Al is het soms overspoelt door gevoelens van verlatenheid en vertwijfeling.

Maar: ik zal Hem nog loven! En daarom: hoop op God. Dan spreekt David zichzelf aan, zijn gemoed, zijn gevoelsleven: waarom buigt ge u neder? Vanwege verdriet, tegenspoed. Wat zij gij onrustig in mij? Vanwege je gevoel dat zo doods is of juist zo negatief en somber is. Hoop op God! Die om Christus wil zal verlossen met één van Zijn ontelbare verlossingen. Hoop op God. Zie brood en wijn: Hij is getrouw. Om Christus wil zal Hij nooit begeven en nooit verlaten. Hoop op God want ik zal Hem nog loven.

Ds W.L. Tukker noemt die hoop op God het tegengif tegen het gif van vertwijfeling en moedeloosheid. Dat is als een bacterie: vertwijfeling, moedeloosheid. Maar er is een vaccin tegen, een tegengif: Hoop op God. Hij zal het voleindigen. Hij zal het voltooiën. Ja, ik zal hem nog loven voor de verlossingen van Zijn Aangezicht. Hoeveel zullen het er zijn in mijn leven: verlossingen? Eens voor het eerst en toen en toen en toen. Ontelbare verlossingen. Ik zal er Hem om loven. Zeker weten, al ervaar ik dat niet altijd, al wordt het soms overspoeld door golven van vertwijfeling, ik zal Hem nog loven. Eeuwig.

Amen